

Çocuk ve Ren Geyiği

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Ren Geyiği

Aysel Banu YAVUZAL

Elias trenden inip bembeyaz bir dünyaya adım attı. Her yeri kar kaplamıştı ve hava çam ağaçlarıyla soğuk kokuyordu. Kırmızı parkasını sıkıca üstüne çekti ve sırttı. Kuzeye ilk geliyordu ve keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Küçük köye doğru yürürken yeşil sırt çantası hopluyordu.

Köyde Elias, uzun siyah örgülü, uzun boylu bir rehber olan Aila ile tanıştı. Üzerinde beyaz şeritli lacivert bir mont, ayaklarında kar ayakkabıları vardı. "Hoş geldin, Elias," dedi sıcak bir sesle. "Ren geyiği sürümüzle tanışmak ister misin?" Elias o kadar hızlı başını salladı ki şapkası neredeyse uçuyordu. Daha önce hiç gerçek bir ren geyiği görmemişti.

Aila, Elias'ı sürünün sessizce durduğu karlı bir çayıra götürdü. Genç bir ren geyiği tırıs tırıs yanlarına geldi. Yumuşak gri-kahverengi tüyleri, krem rengi bir göğsü ve küçük kadife gibi boynuzları vardı. Tasarındaki küçük pirinç çingirak şingırdadı. "Bu Moss," dedi Aila. "Ren geyiği yıllarına göre senin yaşlarında." Elias elini uzattı ve Moss onu usulca kokladı.

Moss, Elias'ın mavi eldivenine burnunu sürttü ve Elias güldü. Genç ren geyiğinin koyu gözleri sakindi ve meraklıydı. "Senden hoşlandım," dedi gri-sarı sakallı, turuncu şapkalı neşeli rehber Nils. "Yavaş hareket eder ve alçak sesle konuşursan ren geyikleri yumuşak başlıdır." Elias başını salladı ve Moss'un onu tanımasına izin vererek kıpırdamadan durdu.

O akşam Nils, Elias'a sürünün kış yolculuğunu anlattı. "Ren geyikleri yiyecek bulmak için yolculuk etmek zorundadır," diye açıkladı. "Kar yeri kaplar, bu yüzden altındaki liken ve yosunları kazıp çıkarırlar. Ayrıca derin kardan ve sert rüzgârlardan korunmak için yer değiştirirler." Elias gözleri kocaman açılmış bir halde dinledi. "Yakında gidecekler mi?" diye sordu. "Yarın şafakta," dedi Aila.

Güneş doğmadan önce Elias parkasına ve botlarına sarındı. Aila ve Nils kar ayakkabıları ve heybeleriyle hazırды. Moss sürüyle birlikte duruyordu, çingırağı usulca şingırdıyordu. "Yakınımızda kal ve sessiz hareket et," dedi Aila Elias'a. "Ren geyiklerinin yolculuğa başlamak için sakinliğe ihtiyacı var." Elias başını salladı ve sürünün arkasına takıldı.

Sürü karlı ormanda yavaş bir nehir gibi ilerledi. Toynakları yumuşak çıtırtılar çıkarıyor, nefesleri soğuk havada buharlaşıyordu. Elias, Moss'un yanı başında tırıs gitmesini izledi. "Neden tek sıra halinde yürüyorlar?" diye fısıldadı. Nils gülümsedi. "Öndekiler izi açıyor, böylece diğerleri enerji tasarrufu yapıyor. Bu bir takım çalışması." Elias bunu çok akıllıca buldu.

Bir süre sonra sürü açıklık bir alanda durdu. Ren geyikleri karı eşeleyerek altındaki bitkilere ulaşmaya çalışıyordu. "Yiyecek buluyorlar," dedi Aila. "Ren geyikleri karın altındaki likenin kokusunu alabilir." Elias, Moss'un küçük toynaklarıyla kazıp ağzına bir tutam yeşillik aldığını gördü. "İyi bir bulucu!" dedi Elias gururla, sanki Moss onun kendiymiş gibi.

Yolculuk yumuřak tepelerin zerinden devam etti. Bazen rzgr esiyor ve ren geyikleri ısınmak iin birbirine sokuluyordu. Elias kapřonunu sıkıca ekti. "Birbirlerini koruyorlar," dedi Nils. "Gller dıř tarafta durur, kkler ortada kalır." Elias, srnn arasında gvende olan Moss'a baktı. Birbirlerine sahip oldukları iin sevindi.

Güneş batmaya başlarken Aila, ağaçların arasındaki dar bir patikayı işaret etti. "Bu patikayı açık tutmalıyız," dedi. "Ren geyikleri her yıl aynı yolları kullanır. Onları kapatırsak sürü şaşırır ve yiyecek bulamayabilir." Elias patikanın dallardan ve taşlardan arınmış olduğunu gördü. İnsanların yolu açık bırakarak ren geyiklerine yardım ettiğini anladı.

O gece sıcak bir kulübede konakladılar. Elias ateşin yanında oturdu, Moss da yakınında dinleniyordu. "Keşke ren geyiklerine yardım edebilsem," dedi Elias. Aila gülümsedi. "Zaten ediyorsun. Sessiz yürüyerek ve onların alanına saygı göstererek yardım ediyorsun. Eve döndüğünde de başkalarına ren geyiklerinin ihtiyaç duyduğu vahşi yerleri anlatabilirsin." Elias başını salladı ve gurur duydu.

Ertesi sabah Elias, dar patikayı kapatan devrilmiş bir dal fark etti. "Onu kaldırmalıyız," dedi. Nils ve Aila dalı kenara kaldırmasına yardım etti. Moss meraklı gözlerle izledi. "Aferin, Elias," dedi Nils. "Küçük özen gösterileri büyük fark yaratır." Elias sırttı, çilleri kırıştı. Kendini gerçek bir yardımcı gibi hissetti.

Son gün sürü, karın çok derin olmadığı geniş bir vadiye ulaştı. "Burası onların kış yuvası," dedi Aila. "Bahar gelene kadar burada kalacaklar." Elias, Moss'a usulca sarıldı. "Seni özleyeceğim," diye fısıldadı. Moss yanağına burnunu sürttü ve pırınç çingirak şingırdadı. Elias bu yolculuğu asla unutmayacağını biliyordu.

Köye döndüklerinde Elias, Aila ve Nils'e veda etti. "Bana öğrettikleriniz için teşekkür ederim," dedi. "Hayvanlara saygı duymanın, onların yuvasına ve ihtiyaç duydukları vahşi yerlere sahip çıkmak olduğunu öğrendim." Aila ona sıcak bir gülümseme verdi. "Sen ren geyiklerinin gerçek bir dostusun, Elias." Köy gözden kaybolana kadar el salladı.

Eve dönen trende Elias karlı manzaraya baktı. Moss'u ve sürüyü düşündü; güvenli patikalarında sessizce ilerliyorlardı. Yeşil sırt çantasında, kadife boynuzlu ve pirinç çingiraklı bir ren geyiği çizimi taşıyordu. Onu herkese gösterecek ve onlara kış yolculuğunu anlatacaktı.

Elias eve döndüğünde ailesine Moss'u ve göçü anlattı. Ren geyiklerinin nasıl yiyecek kazdığını, ısınmak için birbirine sokulduğunu ve yolculuk etmek için açık patikalara ihtiyaç duyduğunu açıkladı. "Onların yuvasını korumalıyız," dedi. Ailesi gözleri kocaman açılmış bir halde dinledi. Elias gülümsedi; çok uzakta olsa bile öğrendiklerini paylaşarak ren geyiklerine yardım edebileceğini biliyordu.